

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **H. A.**, zast. JUDr. Helenou Kubecovou, advokátkou se sídlem v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav, Masarykovo nám. 35 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2011 čj. OAM-356/VL-14-K01-R2-2008, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jak měl krajský soud možnost ověřit ze správního spisu a z jeho přednesu v průběhu řízení před správním orgánem a posléze i před krajským soudem, pobýval v letech 1997 – 2001 střídavě na území České republiky a Ukrajiny. Naposledy přicestoval do České republiky v srpnu 2001. Žádost o udělení mezinárodní ochrany uplatnil dne 2. 5. 2008. V říjnu 2007 mu bylo uděleno správní vyhoštění. Žalobce nebyl schopen prokázat se platným cestovním dokladem, který zničil v roce 2006. Ukrajinu opustil z důvodů existenčních, když nemohl sehnat stálé

zaměstnání a dále z důvodů náboženských. Tvrdil, že je ateista a v malé obci, která je výrazně nábožensky zaměřena, byl terčem výsměchu, nadávek a ústrků. Politickou aktivitu nevyvíjel, nebyl členem žádné strany či hnutí, stejně tak jako rodinní příslušníci. Problémy se státními orgány netvrdil a zdraví mu měla komplikovat epilepsie. V případě návratu se obával pokračování potíží, pro které Ukrajinu opustil.

Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil informace o zemi původu a žádost rozhodnutím ze dne 12. 5. 2008 zamítl jako zjevně nedůvodnou s odkazem na § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu). O podané žalobě rozhodoval Krajský soud v Ostravě, který svým rozsudkem ze dne 31. 5. 2010 č. j. 64 Az 40/2008-42 rozhodnutí správního orgánu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Pochybení spatřoval v absenci úvah ve smyslu § 14a zákona o azylu a v tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 15. 8. 2008 č. j. 5 Azs 24/2008-48 a rovněž na rozhodnutí téhož soudu ze dne 11. 2. 2009 č. j. 1 Azs 107/2008-78. Kasační stížnost, kterou podal žalovaný, byla Nejvyšším správním soudem v Brně rozhodnutím ze dne 18. 1. 2011 č. j. 4 Azs 26/2010-72 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Správní orgán v dané situaci pokračoval v řízení, provedl se žalobcem další pohovor, shromáždil aktuální informace k případu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce zareagoval včasnou žalobou a označil rozhodnutí za nezákonné. Správnímu orgánu vytýkal, že o žádosti rozhodnul nesprávně, když v řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že v případě jeho návratu na Ukrajinu má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Připomněl, že Ukrajina není státem, který by mu byl schopen poskytnout účinnou ochranu před tvrzeným pronásledováním. Poukázal na případ bývalé ukrajinské premiérky Julie Tymošenkové, která byla odsouzena ve zpolitizovaném procesu. Správní orgán v souvislosti s tímto nedostatečně vyhodnotil, zda-li v případě návratu žalobce nedojde k porušení zásady non-refoulement dle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Zdůraznil, že na Ukrajině byl neustále terčem útoků z důvodu svého ateismu, situace se nezlepšila ani v případě jeho přestěhování do Dněpropetrovské oblasti. Byl terčem urážek, ponižování a osočování, což se negativně promítalo do jeho psychiky. Pomoci se nikde nedomohl. Dále odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tyrer v. Spojené království, A-26 z roku 1978, který by bylo namíste aplikovat i v jeho případě. Popsané skutečnosti tak dokladují důvodnost jeho žádosti, a proto nesprávné a nezákonné rozhodnutí žalovaného požadoval zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobu ve vyjádření ze dne 24. ledna 2012. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Stručně zopakoval základní děj žalobcova příběhu a zdůraznil, že žalobce na území České republiky pobývá od dubna 2002 neoprávněně. Žádost uplatnil se značným časovým odstupem od příchodu do republiky a to poté, kdy byl zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním

vyhoštění. K potížím předneseným žalobcem zdůraznil, že původcem jeho obav nebyly státní orgány, nýbrž spoluobčané, tedy soukromé osoby. Intenzita žalobcem popsaných ataků a skutečnost, že se neobrátil se žádostí o pomoc na kompetentní orgány své země vedly správní orgán k závěru o účelovosti podané žádosti vedené snahou po legalizaci pobytu v České republice. Odkaz na soudní proces s bývalou premiérkou Ukrajiny s konkrétním případem žalobce nesouvisí. Otázku možného návratu vyhodnotil v souladu s obsahem § 14a zákona o azylu na základě přednesu žalobce a informací o zemi původu, tudíž rozhodnutím neporušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Rovněž posoudil žalobcovu žádost s přihlédnutím k § 14 zákona o azylu a uzavřel, že žalobcova situace neumožňuje rozhodnout o udělení humanitárního azylu. Nižší standard zdravotní péče na Ukrajině není sám o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 17. 2. 2011 č. j. 2 Azs 50/2010-49). K odkazu na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva správní orgán po seznámení se s obsahem rozhodnutí poukázal, že skutkové okolnosti případu Tyrer v. Spojené království (posouzení otázky slučitelnosti tělesného trestu uloženého stěžovateli soudem pro mladistvé s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod – zákazem ponižujícího zacházení a trestání) jsou zcela odlišné od případu žalobce a nesvědčí o možném porušení čl. 3 Úmluvy. Trval proto na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích. Žalobce při jednání objasnil, že od roku 2002 pobýval v České republice nelegálně, když se nepohodl s bývalým zaměstnavatelem a ten pro žalobce nevyřídil potřebné formality. O azyl nežádal dříve proto, že se domníval, že je určen většinou pro vysoké politiky. Rovněž se obával toho, že bude nucen k návratu na Ukrajině, kde by se opakovaly jeho původní problémy. Správní orgán připomněl, že bylo na žalobci, aby si upravil pobyt v České republice tak, aby zde mohl pobývat legálně. Žalobce tvrdil pronásledování ve formě ústrků a posměšků a to výlučně ze strany soukromých osob. Nevyhledal žádnou pomoc kompetentních orgánů, takže nelze vyloučit, že by mu potřebná forma ochrany byla poskytnuta. Azyl je proto obecně možno udělit za předpokladu, že objektivně selže ochrana státních orgánů země žadatele. Krajský soud doplnil dokazování o aktuální informace vztahující se k Ukrajině, které si vyžádal od žalovaného. Jednalo se o Zprávu MZ USA z 8. dubna 2011 o dodržování lidských práv za rok 2010 a Informaci MZV č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011 zachycující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval obsah správního spisu a průběh řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak ostatně zachytil již v úvodu tohoto rozsudku. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 2. 5. 2008, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovorů, které se uskutečnily dne 6. 5. 2008 a 27. 9. 2011. Pro své rozhodnutí shromáždil správní orgán informace ohledně politické a společensko-ekonomické situace na Ukrajině, které jasně specifikoval v obsahu odůvodněné svého rozhodnutí a s jejichž obsahem žalobce průběžně seznamoval. Při svém rozhodování proto vycházel z těchto zpráv: Freedom House 2009, Svoboda ve světě – Ukrajina, Výroční zpráva Human Right Watch 2011, Zpráva MZ USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 z 11. března 2010, Výroční zpráva MZ USA o svobodě vyznání na Ukrajině za rok 2009 a dále z pěti Informací MZV ČR ze dne 13. května 2009 č. j. 106362/2009-LPTP, ze dne 23. července 2009 č. j. 113176/2009-LPTP, ze dne 29. července 2009 č. j. 111193/2009-LPTP, ze dne 19. ledna 2010 č. j. 129871/2010-LPTP a ze dne 26. března 2010 č. j. 308111/2010-KKM. Soubor informací doplnil o zprávy obsažené v aktuální databázi ČTK (informace zaměřeny na možnost obrany proti postupu státních orgánů a na otázka bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu včetně možností poskytování zdravotní péče a léčby na Ukrajině).

V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce tři – z jeho úhlu pohledu problematické – oblasti. Ukrajinu opustil pro existenční, tedy ekonomické problémy, kdy nemohl dle jeho přednesu sehnat dlouhodobější zaměstnání. Dále pro problémy se soukromými osobami, přívrženci křesťanské víry, které žalobci vytýkaly jeho ateismus a sympatie ke komunistické straně (žalobce byl od roku 1993 členem Komsomolu, posléze se účastnil schůzí komunistické strany). Byl vystaven posměškům, urážkám, což těžce nesl psychicky. Pokusil se situaci řešit přestěhováním do Dněpropetrovské oblasti, ale ani tam klidu nenalezl. Konečně upozornil na zdravotní problémy s tím, že počátkem roku 2007 se u něho projevila epilepsie a možnost léčby na Ukrajině je omezena. Problémy se státními orgány žádné netvrdil, významněji se politicky neangažoval. V pohovoru vedeném po zrušujícím rozhodnutí nezmínil žádné zásadní skutečnosti. Ke zdravotnímu stavu doplnil, že pro epilepsii se již neléčí, poslední záchvat prodělal v roce 2009. Problémy má nyní s koleny. Ke zdravotnímu stavu doložil dvě lékařské zprávy z 10. 5. 2011 a z 21. 7. 2011 potvrzující, že pro páteřové potíže užívá léky a pro problémy s kolenem byla provedena punkce. Návratu se i nadále obává z důvodů uvedených na počátku správního řízení, v České republice je pro něho život klidnější.

Z informací shromážděných žalovaným, když obsah jejich relevantnosti ověřil krajský soud vyžádáním si zpráv časově aktuálních vyplývá, že na Ukrajině existuje reálná možnost ochrany proti postupu policejních či jiných orgánů státní moci včetně možnosti podat si stížnost ukrajinskému ombudsmanovi. Lze se proto domnívat, že žalobce byl nebyl odmítnut ani za situace, kdy by si stěžoval na nevhodné a urážlivé chování soukromých osob. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobce se ani nepokusil své problémy se spoluobčany řešit a zemi bez dalšího opustil. Existenční či ekonomické problémy nejsou podle ustálené soudní judikatury důvodem pro udělení

mezinárodní ochrany. Nelze v souzené věci přehlédnout, že žalobce v České republice pobýval již od roku 1997 a do roku 2002 zde i legálně pracoval. Po konfliktu s bývalým zaměstnavatelem žalobce nevyužil možností legalizovat si pobyt dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť jak sám při jednání soudu připustil, obával se nuceného návratu na Ukrajinu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany z chronologického hlediska podal poté, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

Krajský soud se kloní k závěru správního orgánu v tom směru, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil odvrátit svůj nechtěný návrat na Ukrajinu a vstupem do azylového řízení si legalizovat pobyt na území České republiky. Připodobnění svého případu k případu vysoce postavených politických osob (konkrétně odkázal na proces s Julií Tymošenkovou) se jeví krajskému soudu jako zcela nepatřičné. Jistě mohou být pochybnosti o důvodech odsouzení bývalé vysoce postavené političky, nicméně žalobce se na Ukrajině nikdy politicky neangažoval, jeho problémy spočívaly z netaktnosti, nesnášenlivosti a hrubosti sousedů, tedy soukromých osob. Jejich intenzita a charakter s ohledem na popis předložený žalobcem ovšem nemohou naplnit obsah ust. § 12 zákona o azylu a to rovněž s přihlédnutím ke zjištění, že žalobce své problémy neřešil a pomoc u kompetentních orgánů své země nežádal, ačkoli informace o Ukrajině tuto možnost nevylučují. *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Takovýto závěr přijal Nejvyšší správní soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48 (Ej 169/2004).

Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajský soud rovněž akceptoval závěr přijatý správním orgánem odůvodněný v napadeném rozhodnutí. Za situace správním orgánem náležitě objasněné a logicky vysvětlené v písemném vyhotovení rozhodnutí se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu. Krajský soud je přesvědčen, že lze v ostatním odkázat právě na strukturou logické a náležitě odůvodněné rozhodnutí správního orgánu včetně jeho závěrů o pravém důvodu vstupu žalobce do řízení o udělení mezinárodní ochrany, kterým je snaha po legalizaci pobytu. Krajský soud chápe pohnutky žalobce, který po dlouhou dobu na území České republiky pobýval a pracoval, nicméně skutečnosti, které předkládá jako závažné důvody pro podání své žádosti intenzity důvodů pro kladné rozhodnutí neumožňují. Odůvodnění rozhodnutí považuje krajský soud za zcela přesvědčivé a závěry žalovaným přijaté za logické a plynoucí z celkového posouzení případu. Správní orgán v rozhodnutí jasně vysvětlil svůj pohled na žalobcem předestřené důvody odchodu, vysvětlil dále, z jakých důvodů a na základě jakých informací usoudil na nedůvodnost žalobcových obav z návratu na Ukrajinu. Krajský soud se za dané situace plně ztotožňuje s rozhodnutím a stejně tak i s jeho odůvodněním. Aniž by tak znovu a nadbytečně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využil krajský soud stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs

75/2005-130: „ I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Správnímu orgánu byl znám zdravotní stav žalobce, který navíc potvrdil, že pro epilepsii se neléčí již od roku 2009. Páteřové problémy a potíže s kolenem tak jistě nejsou zdravotní komplikace, které by v případě žalobcova návratu na Ukrajinu ohrozily jeho život. Z informace o zemi původu vztahující se k otázce poskytování lékařské pomoci a její dostupnosti je zjevné, že žalobci by se na Ukrajině dostalo péče v rozsahu tam obvyklém. Není vyloučeno, že by mu v České republice mohla být případně poskytnuta péče kvalitnější, nicméně dle ustálené judikatury není tato skutečnost akceptovatelným důvodem pro udělení humanitárního azylu. Nelze tedy obecně připustit, aby si žadatel o mezinárodní ochranu vybíral tu zemi, kde má vhodnější podmínky pro léčbu. Správní orgán měl v tomto směru dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotné žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem.

K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „ Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho

reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel informací získaných v průběhu správního řízení zejména od samotného žalobce a z informací o zemi původu, které v řízení shromáždil. Jedinou obavou žalobce měl být strach z lidí, kteří na jeho osobu vyvíjeli slovní nátlak v souvislosti s jeho ateismem, resp. sympatiemi s politikou komunistické strany. Na straně deváté přezkoumávaného rozhodnutí se správní orgán pečlivě věnuje otázce ohrožení žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu s ohledem na jím tvrzené problémy. K tomu připomněl, že z informací sloužících jako podklad pro rozhodnutí vyplývá, že Komunistická strana Ukrajiny je oficiálně zaregistrovanou politickou stranou, navíc je stranou největší a nejlépe organizovanou. Její zástupci zasedají pochopitelně v parlamentu, a proto pokud by ústrky vůči osobě žalobce přesáhly míru pro něho únosnou, jistě nejprve měl a mohl požadovat ochranu od kompetentních orgánů své země. Krajský soud chápe postoj žalobce, který vycestoval do České republiky, která mu v určité době skýtala možnost případného pracovního uplatnění. Jím tvrzené problémy, resp. obavy z možného nátlakového jednání soukromých osob může žalobce na Ukrajině řešit, pokud by fakticky nastaly, za přispění kompetentních orgánů své země. Žalobce v zásadě žádné pomoci nevyužil, ačkoli ze zpráv žalovaným shromážděným lze vysledovat, že existují mechanismy obrany. Dále se pak v podkladových zprávách jasně podává, že bezúhonný ukrajinský občan se v případě návratu žádné perzekuce ze strany státních orgánů obávat nemusí. Ve shodě se závěrem žalovaný tak krajský soud vyhodnotil, že návrat žalobce zpět do země původu je možný a lze vyloučit, jak bylo výše uvedeno, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě MZV čj. 106362-LPTP ze dne 13. května 2009, čj. 113176/2009-LPTP z 23. července 2009 (informace změřena na otázku bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu) včetně informací vztahujících

se k aktuální situaci na Ukrajině obsažených v databázi ČTK. Neměnnost obsahu výše uvedených zpráv krajský soud ověřil z aktuální informace k dané problematice a to z Informace MZC ČR č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011. Objektivitu této informace potvrdil rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (zastoupení na Ukrajině) a Ukrajinská helsinská společnost, což je nevládní organizace věnující se problematice lidských práv.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Není z veřejně dostupných sdělovacích prostředků známo, že by na Ukrajině v době aktuální probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, země stejně tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. května 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně